

Ó, SVĚDKŮ DÁVNÝCH

455

TEXT: KARL HEINRICH BOGATZKY 1750

HUDBA: HAMBURG 1690 • PŘEKLAD: P. KAČER • UPRAVIL: ALOIS ADLOF † 1927

Ó, svě - dků dá - vných, pro - cíť, du - chu,
dnem, no - cí k sr - dce mlu - ví slu - chu

již na si - jón - ské strá - ži vě - rně bdí,
a ne - přá - tel se hro - zeb ne - bo - jí,

ba je - jichž hlas zní, kam až sa - há svět,

a k To - bě shro - ma - ždu - je li - dstva květ.

2. Ó, kéž by oheň tvůj již vzplanul / a po národech světa plápolal / a větřík milosti tvé vanul / a k spásky zdroji všechny lidi zval! / Ó, Pane žně, rač přece popatřit: / žeň mnohá, ale ženců málo zřít!
3. Vždyť Syn tvůj slovy zřetelnými / nás modliti se takto naučil. / Viz, jak zří zraky toužebnými / tvých dětí zástup, jež jsi vydo - byl, / přijde-li brzo, zavraždíš-li zem, / ó, vyslyš prosbu tu a vzhléd - ni sem!
4. Nuž, dej své slovo rozsévati / svým mnohým poslům mocně s radostí, / ó, vyslyš, nerač prodlévati, / nič ďábla říš, boř hrad - by temnosti, / množ církev po okrsku veškerém, / ať slávy tvé je plna všechna zem.